

Stojan na jízdní kola je hlídán kamerami městské policie. Využijte proto této nadstandardní služby a neodkládejte kola v předsíni nýbrž na místě k tomu určeném!!!!

Dvě věřící pracující dívky hledají podnájem (dva pokoje) Mob:776 298 790

Plán akcí:

28. 9.	16.00 „Svatováclavský varhanní koncert“ – arciděk. kostel
10. – 12. 10.	38. Diecézní setkání mládeže v Příchovicích
22. 11.	VOX – křesťanský hudební festival
18. 10.	farní pouť – Svatá hora u Příbrami
19.10.	14.00 koncert Bohemiachor
1.11.	19.00 koncert Borodino
Advent	adventní duchovní obnova

Pravidelné aktivity:

Pondělí	– 18:45 - zkouška chrámové scholy
Úterý	– 19:00 - společenství seniorů
Středa	– 19:00 1x za dva týdny – biblická hodina (příští setkání 1. 10.)
Pátek	– 16:30 – zkouška scholy mládeže
	17:00 – 1x za dva týdny – ministrantská schůzka (od 3. 10.)
	19:00 – společenství mládeže
Neděle	– 19:00 – adorace

Na farním webu www.farnost-mb.cz naleznete:

Fotografie ze mše pod širým nebem

Informace o WYD Sydney

odkaz www.manzelstvi.cz na web o manželství

odkaz www.cirkevnimajetek.cz - pravdivé informace k navrácení

církevního majetku

pravidelné referáty z biblických hodin

informace z farní rady

ohlášky

a vždy aktuální info o nejbližších akcích

Farní občasník

LIST FARNOSTI NANEBEVZETÍ PANNY MARIE V MLADÉ BOLESLAVI

číslo 3./VIII. ročník

Svatováclavský speciál 2008

J.V. Sládek
Svatý Václave!

Tisíc tomu let,
cos byl kníže náš,
tobě byla řada věků
jako noční stráž.

Ale přes tvou zem
za těch tisíc let
vln jak mořem převalilo
všelikých se béd

Ale tys je znal
při svém lidu stál,
tys té země nezapomněl,
již jsi miloval.

Drazí farníci,

Dnešního dne slaví národ český slavnost sv. Václava, knížete, vévody české země, patrona naší drahé vlasti. Rovněž tento rok je rokem svatováclavským, slavíme 1100 let od jeho narození. Málokdy se mezi vladaři najdou světci. Málokdo je vyvrálenou osobností ve dvaceti letech. Málokterý křesťan má takový smysl pro službu Bohu a bližnímu jako patron našeho národa, vladař, světec, mučedník – sv. Václav.

Básník František Halas napsal: „Kůň bronzový kůň, Václavův, se této noci třás / a kníže kopí potěžkal / myslete na chorál, malověrní / myslete na chorál!!! „Nejméně už od 12. století stále zní prosba: nedej zahynouti nám i budoucím! Tato slova jsou pro nás povzbudivá. Naši předkové mysleli na nás, na budoucí. Oni se za nás modlili, svěřovali nás do ochrany sv. Václava. V žádném případě si nemohli představit jak budeme vypadat. Ani ve snu je nenapadlo, že my – „budoucí“ – budeme jezdit v autech, létat v letadlech, nevěděli o technice 21. století.

V tísní duše své
v číše hořkostech
jméno tvé za útočiště
měla na svých rtech.

V skvoucím brnění
slávou zářící,
v čele vojsk jels na své bruně
s černou orlicí.

Svatý Václave,
volá tě tvůj lid
vrat' své zemi požehnání
vrat' svým dětem klid!

Sp. Václav

Nedovedli si vůbec představit, jak daleko všechno dojde, že my všichni teď moc potřebujeme ochranu před hroící zklárou, před mocí zla, jehož síly lidé uvolnili, a teď nevědí, jak je zastavit.

Bylo to od našich předků velice pěkné, že na nás mysleli. Ale je také velmi důležité, že my si to uvědomujeme. A když je českému národu nejhůř, hledá útočiště pod ochranou sv. Václava.

A teď jsme u druhé strany celé věci. Když naši předkové mysleli na nás, máme také my myslet na naše budoucí. Ani my si nedovedeme představit, jací budou. Ale jedno je jisté, že oni od nás očekávají, že i jim nepředáme zemi zničenou, že jim nepředáme zdemolované dědictví otců. Ale očekávají od nás, že jim vše předáme tak, aby i oni z toho mohli žít. A to se týká nejen světa hmotného, ale i světa duchovních a mravních hodnot.

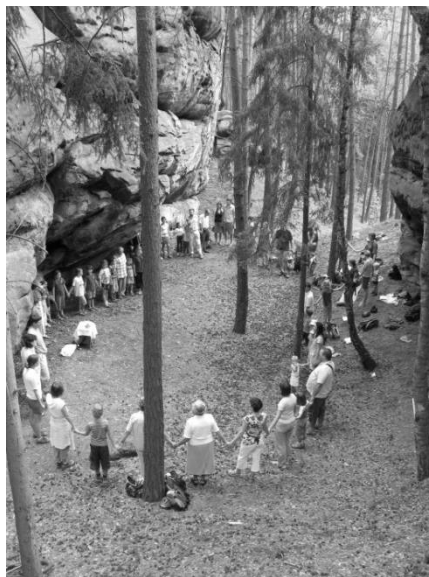
Bratři a sestry, dejme si každý z nás odpověď na tuto závažnou otázku: Jak já myslím na ty budoucí? Hájím hodnoty ducha, víry a křesťanství, nebo je dokážu za něco hmotného vyměnit? Pevně věřím, že na tuto otázku dokážeme odpovědět správně.

Svatý Václave, Vévodo české země, nedej zahynouti nám a budoucím! Probud' naše svědomí, abychom jako ty byli stateční a věrní! Pros za nás Boha, svatého Ducha, Svátý Václave! Kyrie eleison.

P. Józef

Netradiční mše svatá

Letošní školní rok zahájila naše farnost v sobotu 6.zářím mší svatou pod širým nebem, v romantickém prostředí Příhraszkých skal. Nový nápad vzešel od Zdeňky Šváby a nezapadl. Naopak účast byla hojná, většinou rodin s dětmi, pro které byla akce avizována, ale obdivovala jsem účast starší generace, kterou neodradilo ani panující horko, ani relativní nedostupnost místa. Velmi příjemně jsme strávili čas i po mši, Zdeněk se věnoval větším a odvážnějším, vyzkoušeli si různé techniky lezení a slaňování skal, menší se zapojili do soutěže o nejhezčí chaloupku a všichni měli dostatek času na povídání. Akce se velmi povedla a těšíme se, že takovýchto neformálních setkání bude přibývat. I.K.

Prázdniny jsou sice za námi, ale stejně bych ještě ráda zavzpomínala na náš skautský tábor. Jak tomu bylo už řadu let dříve, i letošní tábor se konal opět v Rožďalovicích. Ale to bylo to jediné, co měl s minulými tábory společné. Na rozdíl od předchozích se tento konal až třetí a čtvrtý týden v červenci, téměř každý den pršelo, v Mrlně jsme se koupaly pouze jednou, ale hlavně byly jsme tam jen samé holky.

Tento rok jsme zvolily pouze holčičí variantu a tak nás bylo 13 (Kavka, Klíště, Terčuč, Veverka, Štěně, Liška, Rebeka, Sophia, Žofka, Žabka, Denisa, Sojka a já-Kačka) a ještě jeden důležitý člen, kobylka Veška. Spaly jsme v podsadových stanech, k dispozici jsme měly kuchyni a chodbu. Oproti jiným rokům, kdy nám vždy někdo vařil, musely jsme se tentokrát o sebe postarat samy.

A tak jsme si rozdělily úkoly. Žofka se Sophií se staly zásobovatelkami a každé ráno pravidelně chodily pro pečivo. Všechny jsme se podílely na přípravě jídla, úklidu a všeho, co bylo potřeba. I malé světlušky pomáhaly. Ale kromě práce nám zbylo i spousty času na hry a zábavu. Jezdily jsme na koníkovi, podnikaly malé i větší výpravy, drátkovaly, batikovaly, hrály hry. Celým táborem nás provázela postava Zdislavy z Lemberka, se kterou jsme se postupně stále více a více seznamovaly a dovídaly jsme se o jejím životě. A snad si na ní vzpomeneme i po táboře.

Ze začátku jsem měla z tábora obavy. Málo dospělých znamenalo, že budou muset všichni více pomáhat. Ale obávala jsem se zbytečně. Skautky a starší světlušky pomáhaly mladším bez řečí a většinou i rády. Na táboře vládla dobrá atmosféra a těch pár drobných konfliktů, které se vyskytnou na každém táboře, se v této atmosféře vždy rozplynulo. Jsem tomu velmi ráda, že jsme mohly zažít i takovýto typ tábora. Výhodou jistě bylo, že se holky již znají déle (ze schůzek a výprav během roku) a že já znám je. Doufám, že i nadále budeme spolu prožívat pěkné chvíle a zachovávat zákony nejen skautské. K tomu nám dopomáhej Bůh.

Katka Kolínová

Vážení a milí farníci,

píšu tento příspěvek na sklonku měsíce května a mám příjemný pocit z letošních májových večerních bohoslužeb (do kterých samozřejmě zahrnuji jak mši sv. tak májovou pobožnost). Podařilo se nám totiž zajistit varhaníka téměř na celý květen (snad jen s jedinou výjimkou). Při té příležitosti mně totiž napadlo, že byste se měli dovědět, kdo jsou ti ochotní muži a ženy, kteří za královský nástroj usedají, aby nám přispěli ke zvelebení liturgie. Náš boleslavský fenomén je totiž takový, že nemáme žádného stálého varhaníka, ale máme jich několik na vystřídání, každý podle svých osobních možností. Uvádím každého jmenovitě s krátkou charakteristikou. Především, že to činím podle abecedního pořádku, aby nedošlo k nějakému mylnému upřednostnění. Tak toto jsou oni:

Blechová Markéta, studentka gymnázia, „služebně nejmladší“, ale vlastně i doopravdy; dojíždí z Horních Stakor; hraje většinou v pondělí večer, zpívá i ve škole, hrála u nás i na varhanním koncertě

Foltýn Milan, Ing., softwarový specialista ve Škoda Auto; dojíždí z Bělé p. B., kde též hraje v kostele; většinou ho uslyšíte na dětských mších, ale také na některých slavnostech

Korálová Ludmila, Mgr., býv. učitelka ZUŠ, nyní v důchodu; hraje především (po mnoho let) na všech ranních všednodenních mších, někdy i večer (soboty, neděle), dále ve Vinci a ochotně zaskakuje, když někdo vypadne

Loga Jaroslav, dříve techn. úředník ve Škoda Auta, nyní v důchodu; „služebně nejstarší“; hraje minimálně 50 let (!), posledních asi 30 let zcela pravidelně na nedělních hlavních mších a větších svátcích

Nečesaná Zdena, Mgr., učitelka ZUŠ (učí mj. varhany I), začala nám dojíždět ve středu večer z Března (na kole); hraje především „u konkurence“ – v Sobotce; zaměřuje se též na koncertní aktivity, je též diecézním kampanologem (zvony)

Toman Jan, MUDr., dětský lékař; u nás hraje aspoň 30 let, většinou v neděli večer; má rozhodující podíl za záchranu kostela v Solci

Valenta Ondřej, student gymnázia; dojíždí v úterý a v pátek z Bakova (často na kole); věnuje se varhanám velmi intenzivně, hrál už několikrát na varhanních koncertech

A nesmím vynechat (i když mimo pořadí) ani našeho člena chrámové školy, p. **Miroslava Elsnera**, pracuje jako techn. specialista ve Škoda Auto; občas zaskočí za varhany a hraje též na trubku.

Tímto chci těmto lidem vřele poděkovat a popřát jim mnoho dalších duchovních i fyzických sil k této ušlechtilé činnosti.

Milí naši varhaníci, ať vám Bůh žehná.

*Jiří Vosáhlo
chrámová schola*

Malý – velký čin

Jednou, když jsem byl nováčkem na High School, uviděl jsem kluka z naší třídy, který šel ze školy domů. Jmenoval se Kyle. Vypadalo to, že nese domů všechny své učebnice. Myslel jsem si: "Kdo by odnášel v pátek všechny knížky? Musí to být pěkný trouba.!" Já měl naplánovaný celý víkend - párty a fotbalový zápas s přáteli na zítřejší odpoledne... Pokrčil jsem rameny a šel dál. Jak tak jdu, uviděl jsem bandu kluků, co utíkali jeho směrem. Běželi na něj! Vytrhli mu knížky z rukou, podrazili nohy tak, že přistál v blátě. Jeho brýle odlítly a viděl jsem je dopadnout do trávy asi 10 stop od něj. Podíval se na mě a já uviděl ten strašný smutek v jeho očích. Rvalo mi to srdce. Přiběhl jsem mu na pomoc a jak se plazil a hledal brýle, uviděl jsem v jeho očích slzy. Podal jsem mu je a řekl: "Tihle kluci jsou hajzlové, neumí se normálně chovat!" Podíval se na mě, řekl: "Díky!" a na jeho tváři se objevil úsměv. Byl to jeden z těch úsměvů, co projevují skutečnou vděčnost. Pomohl jsem mu sebrat knížky a zeptal se, kde bydlí. Ukázalo se, že nedaleko mě. Ptal jsem se, proč jsem ho nikdy předtím nepotkal. Prý chodil na soukromou školu. (Nikdy dřív bych se nedal dohromady s klukem ze soukromé školy..!..) Nesl jsem mu pár knížek a celou cestu jsme si povídali. Ukázalo se, že je to prima kluk. Ptal jsem se, zda si nechce zítra zahrát fotbal. Prý "jo!" Celý víkend jsme byli spolu venku a já poznal Kylea víc a oblíbil si ho. I mí přátelé ho vzali.. V pondělí ráno tu byl Kyle s hromadou knížek zpátky. Zastavil jsem ho a se smíchem řekl, že bude mít dobré svaly z těch knížek. Jen se smál polovinu knížek mi naložil. Během čtyř let jsme se stali nejlepšími přáteli. Poslední rok jsme přemýšleli o nějaké střední škole. Kyle se rozhodl pro Georgetown a já půjdu na Duke. Věděl jsem, že vždycky budeme přáteli a ty míle nebudou žádným problémem. On se chtěl stát lékařem a já hodlal využít stipendia na práci kolem fotbalu. Kyle byl premiantem třídy, tedy si musel připravit proslov na závěrečnou slavnost školy. Zlobil jsem ho, že si zamachruje, ale byl jsem rád, že to nemusím být já tam nahoře a mluvit. Závěrečný den byl tady. Viděl jsem Kylea, vypadal skvěle! Byl jeden z těch kluků, který dospěl a našel se během let na High School. Zesílil a moc mu slušely brýle. Měl víc děvčat než já, všechny ho milovaly, až jsem někdy žárlil. Dnes byl ten den! Viděl jsem, jak je nervózní z proslovu, tak jsem šel za ním, poplácal ho po zádech a řekl: "Hej, chlape, budeš dobrej!" Podíval se na mě tím vděčným pohledem, usmál se a "Díky!" - řekl. Začátek proslovu měl za sebou, odkašlal si a pokračoval: "Závěr školy je čas, abychom poděkovali všem, co nám pomohli přes tyto těžké roky."

Rodičům, učitelům, sourozencům, možná trenérovi, ale hlavně přátelům. Jsem tady, abych vám všem, kteří jste něčí přítel, řekl, že být někomu přítelem, to je ten největší dárek, který můžete někomu dát! Řeknu vám příběh..." Díval jsem se nevěřícně na svého přítele, když začal vyprávět o dni, kdy jsme se poprvé potkali. Plánoval, že se o víkendu zabije. Mluvil o tom, jak si vyklidil školní skříňku, aby jeho máma s tím neměla později starosti a nesl si věci domů. S vážností se na mě podíval a malinko se usmál: "Díky Bohu jsem potkal přítele. Ten mě zachránil od mého nevyšlapaného rozhodnutí...!"

Slyšel jsem to zděšení v davu, když ten příjemný a populární kluk nám řekl vše o svém nejslabším životním momentu. Viděl jsem jeho mámu a tátu, jak se na mě dívají s vděčností v očích. Dodnes si neuvědomuji hloubku svého činu. Nikdy nepodceňujte sílu okamžiku. Jedním jediným gestem můžete změnit život člověka. Někdy k lepšímu a taky občas k horšímu. Bůh nás vložil do života toho druhého, abychom někdy zasáhli. Hledejte Boha v přátelích!

Převzato z: <http://www.my-nasefarnosti.wz.cz/>

Biskup litoměřický... Svatý Václav...

Těžce zkoušená diecéze, opět dlouhá léta buď v nedůstojném provisoriu nebo bez pastýře. Začneme se modlit - doslova modlitební tažení za nového OTCE BISKUPA! Kdo jiný by jim měl být než sám Mons. Karel Havelka, generální vikář. Začínal jako kaplan v roce 1980 v Mladé Boleslavi a vydržel tři roky - až do příchodu čestného kanovníka Václava Hloucha. Nikdo nezná diecézi tak dobře jako tento vzácný muž, tento vzorný kněz Kristův, který s otcovskou láskou se vždy staral o své spolubratry ve službě - často v překerních situacích. Ježíši důvěruji Ti!

Ano, je hezké udělat odpoledne ve Březně v kostele sv.Václava. Ale netluče nás do svědomí otlučená socha sv.Václava před bývalým kostelem sv.Bonaventury? Nyní se tam vystavují např. plakáty k filmu Járy Cimrmana. ...Tuto sochu zasypejme květinami a rozžehněme svíce... Mladá Boleslav je ubohé město, ale nepřehánějme to s arogancí alespoň vůči patronu země České...

Karel Gleisner

Milí spolufarníci !

Předem se omlouvám, protože vím, že mnozí z Vás mne nebudou mít rádi, až si přečtete, co mám na mysli. Ale není zbylí, když to neudělám já, zůstane problém nevyřešený. A problém to je velmi choulostivý. Takže ještě jednou vyjadřuji své politování a prosím předem za prominutí.

In medias res :

Moje dosavadní životní praxe mne poučila, že jestliže si člověk chce udělat dobrý obrázek o té či oné domácnosti, nezáleží ani tak na nablýskaném zařízení v obývacím pokoji. Ten nejlepší obrázek si uděláte, když navštívíte v bytě sociální zařízení - koupelnu nebo záchod. A právě o tuto záležitost se mi jedná.

My tady v Boleslavi máme jeden ze dvou ojedinelých kostelů v celé diecézi- u sv. Jana Nepomuckého máme podlahové topení a sociální zařízení. A na farním úřadě máme k dispozici toalety také.

Je bohužel smutnou skutečností, že někteří z uživatelů těchto vymožeností se nedovedou patřičně chovat.

Váš duchovní správce Vám to nechce a nemůže naplno říci, ale bohužel jsou mezi námi i tací, kteří neuznají za vhodné po vykonání potřeby spláchnout , kteří opustí toaletu aniž se přesvědčí, že není zapotřebí použít štetku na vyčištění mísy. A bohužel platí i to nešťastné dilema, kam s hygienickými vložkami, při čemž jedno je jasné - do mísy rozhodně nepatří !

Další problém je v udržování čistoty v samotném kostele. Domnívám se, že žvýkačky přilepené na lavice, obaly od sušenek, rozdrobené piškoty a kelímky od různých pochutin do kostela prostě nepatří. Tu hodinu snad bez jídla vydrží každý !

Obávám se, že jestli to půjde dál, již brzy s objeví někdo s pytlíkem chipsů a lahví coly, uvelebí se pohodlně v lavici a bude se zájmem sledovat, co to kněz u oltáře kutí.

Myslíte si, že přeháním ? - Obávám se, že ani v nejmenším. Můžete se zeptat paní uklízečky. Nebo našich kněží. Myslím, že ti dva mají dost práce ve zповědnicí, aby uklízeli naše poklesky. Takže aby po nás uklízeli ještě špinavé záchody, to už je snad trochu moc.

A tak Vás prosím, abyste tuto moji výtku přijali s pochopením.

Dr. Jan Toman

Milí rodiče,

Cílem těchto pravidel je naučit děti tajemství posvátna v kostele a přiblížení dětí Božímu slovu. Dobrovolné přijetí mantinelů je výrazem křesťanské svobody – Bůh je žárlivě milující a Jeho záměrem jistě není absolutní uvolněnost dětského chování, která rozptyluje pozornost většiny účastníků mše sv.

1. Nutnost aktivního doprovázení rodičem
2. Je nutno zamezit trvalému nebo opakovanému výraznému hluku
3. Práh citlivosti ke hlučení při jiné než dětské mši sv. je nastaven ještě níže. Rodinám s obtížně kliditelnými dětmi je doporučena návštěva dětské mše sv.
4. Nevládne-li rodič dítě, nezbyvá než pro uklidnění opustit kostel. Takovéto chvilkové opuštění kostela není překážkou pro sv. přijímání
5. Pro případný pohyb dětí s těsně doprovázejícím rodičem je k dispozici pouze prostor zadních bočních lodí, nikoliv vpředu (tedy ani před čelními bočními oltáři) a nikoliv na kůru
6. Nelze ničit zařízení kostela
7. Případné napomenutí jiným farníkem musí být učiněno vždy v lásce, nikoliv nadřazeně

Žádáme tedy zejména rodiče malých dětí, kteří se společně s dětmi účastní mše, aby se s dětmi chovali v kostele tak, aby i ostatní měli ze mše užitek

Postranní prostor kůru není pro klidnění dětí vhodným prostorem. Kostely byly stavěny tak, že z kůru se výborně nese zvuk, dokonce i šepot. Tedy i klepání, dupání, křik a další neklid se ještě více zesilují .

Farní rada

Peníze a touha po moci odvádějí člověka od jeho pravého cíle Papežova slova nebyla vyslovena jen pro Francouze, ale i pro naši zemi a naše město. Papež Benedikt XVI. se ve své promluvě na Invalidovně dne 13.9. hluboce dotýkal i naší situace. Vybráno z promluvy:
„Utíkejte před modloslužbou“ (1 Kor 10,14), píše sv. Pavel jedné komunitě, dosti poznamenané pohanstvím a rozdělené mezi stoupence novosti evangelia a stoupence dodržování starodávných praktik zděděných po předcích.

Tato pobídka k útěku od modloslužby je platná i dnes. Nevytvořil si snad soudobý svět vlastní modly? Nenapodobil snad, byť nevědomky, antické pohany tím, že odvádí člověka od jeho pravého cíle, od štěstí věčného života s Bohem? To je otázka, kterou si dnes každý, kdo je poctivý sám k sobě, nemůže nepoložit. Co je v mém životě důležité? Co kladu na první místo? Slovo „modla“ či „idol“ je odvozeno z řečtiny a znamená „obraz“, „podoba“, „znázornění“, ale také „zrcadlo“, „přízrak“, „prázdné zdání“. Idol je klam, protože odvádí od reality toho, kdo mu slouží, aby jej uvedl do království zdání. Není to pokušení naší doby, jež je tou jedinou dobou, v níž můžeme účinně jednat? Pokušení dělat modlu z minulosti, která už neexistuje, a přitom zapomínat na její nedostatky; pokušení dělat modlu z budoucnosti, která ještě neexistuje, a přitom být přesvědčeni, že člověk svými vlastními silami může na zemi uskutečnit věčné štěstí! Svatý Pavel vysvětluje Kolosanům, že chamtivost je modloslužbou (srov. 3,5) a svému učedníkovi Timotejovi připomíná, že láska k penězům je kořenem všeho zla. A abychom se tomu vyhnuli, upřesňuje, že „někteří proto zbloudili ve víře a připravili si mnoho bolestí“ (1 Tim 6,10). Neodvedly snad člověka od jeho pravého cíle právě peníze, touha po penězích, moci, ba dokonce po vědění?

„Mluvím přece s rozumnými lidmi. Uvažte sami, co říkám“ (1 Kor 10,15). Bůh od člověka nikdy nežádá, aby se zřekl svého rozumu! Nikdy se rozum nedostává do reálného rozporu s vírou! Jediný Bůh – Otec, Syn a Duch Svátý – stvořil náš rozum, daroval nám víru a nabízí naši svobodě, aby ji přijala jako drahocenný dar. Kult modloslužby člověka odtrhává od této perspektivy a rozum si pak vytváří modly. Prosme tedy Boha, který nás vidí a naslouchá nám, aby nám pomohl očistit se od všech model a přistoupit k pravdě našeho bytí, přistoupit k pravdě jeho nekonečného Bytí!

Všem lidem dobré vůle, kteří mi naslouchají, opakuji spolu se svatým Pavlem: Utíkejte před modloslužbou, nepřestávejte konat dobro!
Na www.cirkev.cz můžete nalézt kompletní texty všech papežových promluv ve Francii.

V sobotu 20. září se v Litoměřicích uskutečnil již druhý ročník fotbalového turnaje mládeže. Jak řekl otec Rudolf Prey při zahajovací bohoslužbě v katedrále sv. Štěpána, v Litoměřicích se setkali především chlupci. Ovšem i děvčata zde měla svou nezastupitelnou roli: Podmínkou pro účast v turnaji byla alespoň jedna hrající dívka v šestičlenném družstvu. Po celou dobu panovala na hřištích přátelská nálada; většina z nás přijela především kvůli fotbalu a kvůli starým i novým kamarádům. Jedinou vadou celého dne tak byl konflikt se dvěma příliš ambiciózními týmy z Postoloprty.

V turnaji se utkalo 8 týmů z celé Litoměřické diecéze. Právě družstvo z Postoloprty vyhrálo loňský ročník a své vítězství přijelo obhájit. Cestu na vrchol stupňů vítězů jim však předkázali Zelení – "Litoměřičáci," kteří se tak stali novými držitelé putovního poháru. Porta Postoloprty obsadila 2. a 3. místo, když v boji o bronz porazila nás, Mladou Boleslav. Myslím ale, že za všech 13 hráčů našeho družstva mohu říct, že jsme s výsledkem spokojeni. O to víc se můžeme těšit na další ročník, ve kterém se budeme moci zlepšit. Na závěr bych chtěla poděkovat panu Bernátovi a panu Spišákovi za doprovod a za užitečné rady pro naši hru.

K. K.

Letní farní tábor v Drhlenech 2008

Letošní farní tábor se uskutečnil v malebné vesničce Drhleny u Kněžmostu. Konal se třetí týden v srpnu od 16. – 23. 8. 2008. Ubytování jsme byli v prostorách ČOS (Česká obec Sokolská), kde jsme ocenili prostorné hřiště a skvělé zázemí včetně vybavení. Sociální zařízení nebylo pravda nejmodernější, ale pro naše účely zcela dostačovalo.

Ubytovna se během našeho pobytu proměnila v letní kino, ve kterém jsme každý den promítali část filmu *At' žijí duchové*. To bylo také téma našeho tábora.

Všichni účastníci obdrželi týdenní vstupenku, na které postupně přibývali jednotlivé projekce.

Každý den – dle ukázek z filmu - jsme plnili různé disciplíny a úkoly.

Podpisem v hladomorně, stejně jako ve filmu, jsem zahájili opravu našeho virtuálního hradu. Mezi další zajímavé úkoly patřila např. chůze v brnění. Jedna rytířská košile vážila celých 20 kg, ale naši šikulové si i s tímto úkolem věděli rady.

Zde vynikli především Kája Balej a Katka Němečková, kteří měli nejrychlejší časy.

Mimo tuto etapovou hru mohly děti svými vědomostmi získat jednotlivé hrady, a to tak, že se o každém hradu naučily to nejdůležitější z historie, architektury nebo současnosti. Úroveň znalostí prověřovala komise, která se skládala z vedoucích. Vybrali jsme 14 hradů ze Středočeského kraje. Nad naše očekávání se všichni pilně a s vervou zapojili - i ti nejmenší – dokonce i čtyřletá Salinka získala 2 hrady, které si hrdě nalepila na hrací kartu. Všech 14 hradů hravě získali Katka, Veronika a Lukáš Němečkovi. Za nimi se umístili Vojta Balon a Pavel Bernát.

Organizaci her na hřišti, v lese a v klubovně měli na starosti vedoucí – zejména Ivo Mladenov, který překvapoval velkou zásobu her. Nezapomenutelnou stezku odvahy pro starší děti připravili – Katka Chomjaková, Veronika Majerová a Mirek Elsner.

Každá hra má své vyvrcholení a zde tomu nebylo jinak:

- na 1. místě se umístila Katka Němečková a Jeník Němeček
- na 2. místě Luboš Chomjak a Kája Balej
- na 3. místě se umístily Simonka Chomjaková a Bětuška Janečková.

Nesmím opomenout ani naše kuchařky. Šéfkuchařka Alenka Němečková si k sobě letos přizvala Blanku Elsnerovou a Martu Šenkýřovou. Za jejich péči a spokojené žaludky jim ještě jednou děkuji.

Na táboře byl s námi i náš kaplan P. Radek Vašinek, který měl na starosti naše duchovní potřeby. Naučil nás také několik nových pokřiků před jídlem – což mělo velký úspěch.

Každý den jsme se zamýšleli a rozebírali jednotlivé rytířské vlastnosti a ctnosti.

Závěrem bych chtěla poděkovat rodičům za vyslání svých dětí a důvěru k nám.

A také všem vedoucím a kuchařkám, kteří obětovali svůj volný čas a energii a všem účastníkům za milou společnost. Věřím, že se příští rok opět setkáme.

Monika Černá